

Vážené kolegyně a kolegové,

„Paris vaut bien la messe“. Jindřich Navarský, chudý protestantský král z Pyrenejí, přijel na svatbu se sestrou francouzského krále do Paříže. Na tu velkou slávu se sjela huguenotská šlechta z celé země; téměř všichni byli zavražděni a sám Jindřich unikl bartolomějské noci víceméně náhodou. Pak, donucen ke konverzi, žil v Paříži, dobře hlídán několik let, než se mu podařilo uprchnout; vrátil se k evangelické víře svého rodu, postavil armádu a nakonec, již jako Jindřich Čtvrtý, král Francie, oblehl Paříž. Vyhladovělé hlavní město se bránilo, nechtělo přijmout na trůně huguenota a král učinil asi nejdramatičtější rozhodnutí ve svém životě, opět, tentokrát dobrovolně, konvertoval ke katolictví, náboženství většiny Francouzů. Paříž mu otevřela své brány; „Paříž stojí za mši“, pravil.

Paříž mne ohromila. Ta změt lidí všech barev a jazyků, ulice plné světla ve dne i v noci, nejlepší výstavy, balet a tanec, opera i jazz, skvělá věda, kuchyně i víno, elitní univerzity, přátelští kolegové, smysl pro krásu a harmonii. Po šedi a šeru socialistického Československa jsem si připadal jako na jiné planetě. Pravda, Paříž měla i své stinné stránky, vybydlené paneláky na problémových sídlištích, stávkový či pomalý byrokraty – ale co to bylo proti intenzitě života v desetimilionové metropoli. Navíc, podařilo se mi objev, byl jsem pak zván, abych pokračoval ve výzkumu myoklonu a epilepsie; rok měl pro mne po několikaleté dvouleté období: deset – jedenáct měsíců příprav na to, abych mohl do Francie a pak jeden – dva měsíce v Paříži.

Po převratu se mi podařilo v Brně postupně zavést to podstatné z Paříže – chirurgii epilepsie, snímání z intracerebrálních elektrod, program a klub bazálních ganglií, do Paříže jsem přestal jezdit. Obraz Francie v naší společnosti a tisku není příliš pozitivní. Země a město zmítané problémy, nevykonná ekonomika, nezvládnutá přistěhovalecká předměstí. Pravdou je, že Francie neprochází právě nejlepším obdobím – jako již mnohokrát v dějinách. Trochu si za tu pověst mohou i stále nespokojení Francouzi. To také není nic nového, Paříž vděčí za své široké bulváry nejenom dopravním a estetickým důvodům, ale i faktu, že se na nich špatně staví barikády. Český a snad i slovenský tisk i politici, oslnění anglosaským světem, vytačili Francii kamsi na okraj zpráv a zájmu. Když jsem k narozeninám dostal dárek, pět dnů v Paříži, trochu jsem váhal – není to příliš dlouho? Nebylo. Stále je to jedna ze tří světových metropolí (vedle New Yorku a Londýna), kam se stahuje to nejlepší z kultury západní civilizace. I skvělé nemocnice a věda. Nedávno otevřený Institut de Cerveau et Moëlle épinière (Ústav mozku a míchy) je největším centrem neurovědního výzkumu na světě*. Čtyřicet výzkumných skupin od základního po klinický výzkum, 600 vědců a techniků, investice jenom do budov za 68 milionů euro**. Obzor v Paříži není omezen Krušnými horami a Karpatským obloukem, ale Atlantikem a Pacifikem. Paříž mne opět ohromila. Ta změt lidí všech barev a jazyků, ulice plné světla, nejlepší výstavy, skvělá věda, kuchyně i víno, elitní univerzity... Paříž stojí za to.

Na vaše příspěvky se i s redakční radou s úsměvem těší

prof. MUDr. Ivan Rektor, CSc – předseda redakční rady

* Jedním z velkých sponzorů byl jezdec Formule 1 Michael Schumacher. Nemohl tušit, že utrpí na lyžích těžké poranění mozku. Program výzkumu traumat mozku a míchy je jedním z devíti vědeckých programů ústavu.

** Pro srovnání – CEITEC (Středoevropský technologický institut) v Brně má cca 400 vědců, avšak v sedmi programech, do neurovědního programu, který je nepochybně největším centrem neurovědního výzkumu vznikajícím v ČR, je zapojeno 50 pracovníků (a více než 50 studentů doktorského studia klinických oborů i neurověd).

prof. MUDr. Ivan Rektor, CSc., FCMA, FANA

1. neurologická klinika LF MU a FN u sv. Anny
Pekařská 53, 656 91 Brno
rektor@fnusa.cz

